

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
föredraget den 16 december 2004¹

1. Konungariket Belgien vänder sig till Europeiska gemenskapernas domstol för att få kommissionens förordning (EG) nr 2204/2002 av den 5 december 2002 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt sysselsättningsstöd² ogiltigförklarad. Belgien anser att förordningen inte enbart strider mot rådets förordning (EG) nr 994/98 av den 7 maj 1998³ utan även mot de allmänna EG-rättsliga principerna om rättssäkerhet, subsidiaritet, proportionalitet, koherens och icke-diskriminering. Därtill anser sökanden att förordningen antagits på en felaktig rättslig grund.

kontext som tillhandahålls i tre på varandra följande dokument, nämligen EG-fördraget, förordning nr 994/98 och förordning nr 2204/2002.

A — *EG-fördraget*

I — Tillämpliga bestämmelser

2. För att pröva de anmärkningar som framförts i sökandens talan är det viktigt att sätta in förordningen i dess normativa

3. I en gemenskap som eftersträvar en harmonisk och väl avvägd utveckling av näringslivet, en hållbar och icke-inflatorisk tillväxt samt en hög grad av ekonomisk konvergens och sammanhållning (artikel 2 EG) är konkurrens av yttersta vikt för att nå dessa mål. Fri konkurrens förutsätter dels att gemenskapens verksamhet innefattar en ordning som säkerställer att konkurrensen inom den inre marknaden inte snedvrids (artikel 3 första stycket g EG), dels att gemenskapen och medlemsstaterna för en ekonomisk politik som respekterar principen om fri konkurrens (artikel 4.1 EG).

1 — Originalspråk: spanska.

2 — EGT L 337, s. 3. Rättelser införda genom EGT L 349, s. 126.

3 — Om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (nu artiklarna 87 EG, i ändrad lydelse, och 88 EG) på vissa slag av övergripande statlig stöd (EGT L 142, s. 1).

4. Kapitel 1 i avdelning VI EG innehåller bestämmelser i detta avseende. Tillämpliga regler på företag (avsnitt 1) och regler avseende statligt stöd (avsnitt 2) särskiljs. De sistnämnda är tre stycken:

— I punkt 3 medges att som förenligt med den gemensamma marknaden "kan" anses stöd för att främja den ekonomiska utvecklingen i regioner där levnadsstandarden är onormalt låg eller där det råder allvarlig brist på sysselsättning samt övriga fall som uttryckligen föreskrivs.

1) Artikel 87 EG

2) Artikel 88 EG

— I punkt 1 anges att stöd som snedvrider eller hotar att snedvrider konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion är oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning som det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

— Genom punkt 1 åläggs kommissionen att granska medlemsstaternas stödprogram.

Denna generella regel har två undantag, som framgår av de följande punkterna.

— Enligt punkt 2 skall den ovannämnda institutionen om den finner att något av dessa stöd inte är förenligt med den gemensamma marknaden besluta att staten i fråga skall upphäva eller ändra dessa stödåtgärder, varvid ärendet kan komma att hänskjutas direkt till domstolen. Under exceptionella omständigheter kan rådet besluta annorledes.

— Enligt punkt 2 erkänns, under alla omständigheter, som förenligt med den gemensamma marknaden vissa stöd av social karaktär, stöd med anledning av exceptionella händelser samt stöd till vissa områden i Tyskland.

— Genom punkt 3 åläggs medlemsstaterna att underrätta kommissionen om alla planer på att vidta eller ändra stödåtgärder. Anser kommissionen att en sådan plan snedvrider den gemensamma marknaden skall den inleda förfarandet i föregående punkt.

3) Artikel 89 EG

- Enligt denna artikel är rådet behörigt att anta de förordningar som behövs för tillämpningen av artiklarna 87 och 88, och rådet får särskilt fastställa villkor för tillämpningen av artikel 88.3 och vilka slag av stödåtgärder som skall vara undantagna från detta förfarande.

6. Denna behörighet rättfärdigas i och med att det i huvudsak ankommer på kommissionen att bedöma om ett stöd är förenligt med den gemensamma marknaden (skäl 2) och eftersom kommissionen har stor erfarenhet i detta hänseende (skäl 4). Det är dessutom så att "förordningar om undantag av vissa slag av stöd kommer att öka insynen och rättssäkerheten", vilket medför att de kommer att kunna tillämpas direkt av de nationella myndigheterna (skäl 5).

7. Denna delegation är dock inte absolut utan är underställd diverse villkor:

B — Förordning nr 994/98

5. Med stöd av den i artikel 89 EG föreskrivna behörigheten antog rådet förordning nr 994/98 vars artikel 1 tillåter kommissionen att, inom de områden där kommissionen har tillräcklig erfarenhet, definiera generella kriterier om att vissa kategorier av statligt stöd är förenliga med den gemensamma marknaden och undantagna från anmälningsskyldigheten enligt artikel 88.3 EG.⁴

- 1) Tillämpningsområdet omfattar uteslutande följande kategorier av stöd (artikel 1.1):

- a) Stöd till förmån för små och medelstora företag, forskning och utveckling, miljöskydd samt sysselsättning och yrkesutbildning.

- b) Stöd i enlighet med den karta som kommissionen har godkänt för varje medlemsstat för att bevilja regionalstöd.

⁴ — I artikel 2 ges kommissionen behörighet att anta förordningar, och det anges att kommissionen kan besluta "att med tanke på den gemensamma marknadens utveckling och funktion vissa former av stöd inte uppfyller samtliga kriterier i artikel [87.1 EG] och därför skall undantas från anmälningsförfarandet enligt artikel [88.3 EG], så länge som det stöd som beviljas ett och samma företag under en angiven period inte överskrider ett bestämt fast belopp". Med stöd av denna rättsliga grund antogs kommissionens förordning (EG) nr 69/2001 av den 12 januari 2001 om de så kallade stöden av mindre betydelse (EGT L 10, s. 30).

2) Stöden består av en obligatorisk och en frivillig del, således

a) skall syfte, stödmottagare, tröskelvärden för stödnivån, villkor för kumulation och villkor för kontroller anges (artikel 1.2),

b) får dessutom i förordningen särskilt fastställas tröskelvärden eller andra villkor i särskilda fall, vissa sektorer undantas och ytterligare villkor föreskrivas för att stöd som undantas skall anses vara förenligt med den gemensamma marknaden (artikel 1.3).

3) För att godkänna stöden måste vissa handläggningsregler iakttas, såsom remiss till berörda parter (artikel 6) och samråd med den rådgivande kommittén som skall inrättas i frågan (artiklarna 7 och 8).

4) Förordningarna har en begränsad giltighetstid även om förlängning är möjlig (artikel 4.1 och 4.3).

5) Det är möjligt att ändra eller upphäva förordningarna om något viktigt förhållande som legat till grund för antagan-

det har förändrats eller om den gemensamma marknadens gradvisa utveckling eller funktion gör det nödvändigt. I dessa fall skall det dock i den nya förordningen fastställas en anpassningsperiod på sex månader för att de stöd som omfattades av den föregående förordningen skall kunna justeras.

8. Med stöd av sin behörighet i förordning nr 994/98 antog kommissionen förordningarna (EG) nr 68/2001 och nr 70/2001, bägge av den 12 januari 2001, om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på stöd till utbildning respektive på statligt stöd till små och medelstora företag.⁵ Kommissionen antog även förordning nr 2204/2002, som nu har ifrågasatts.

C — Förordning nr 2204/2002

9. Med förbehåll för motiveringarna och förklaringarna som återfinns i förordningens ingress, kan förordning 2204/2002 systematiseras på följande sätt:

1. Tillämpningsområde

10. Å ena sidan omfattar förordningen mot bakgrund av artikel 1 tre stödordningar som

⁵ — EGT L 10, sidorna 20 och 33.

utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG, förutsatt att, och när, dessa stöd, oberoende av område, bidrar till

- a) skapande av sysselsättning,
- b) rekrytering av mindre gynnade arbetstagare och arbetstagare med funktionshinder, och

- c) täckande av de ytterligare kostnader som hänger samman med anställning av funktionshindrade arbetstagare.

11. Å andra sidan skall förordningen inte gälla

— stöd till exportrelaterad verksamhet (artikel 1.3 a),

— stöd som främjar användandet av inhemska varor framför importerade (artikel 1.3 b), och

— de fall som anges i artikel 9 (till exempel stöd som riktar sig till särskilda sektorer — punkt 1 — stöd till ett enskilt företag

eller en enskild anläggning som överstiger ett stödbelopp brutto på 15 miljoner euro över en treårsperiod — punkt 2 — stöd till bibehållande av arbetstillfällena — punkt 5 — eller stöd för att omvandla anställningsavtal för tillfällig anställning till fast anställning — punkt 6).

2. Definitioner

12. Som förekommer i många gemenskapsförfattningar, preciseras innebörden av uttryck som används: "stöd", "små och medelstora företag", stödnivå "brutto" och "netto", "antal anställda", "mindre gynnade kategorier av arbetstagare" "arbetstagare med funktionshinder", "skyddad anställning", "lönekostnad", "samband med genomförandet av ett investeringsprojekt" och investering i "materiella" eller "immateriella" tillgångar.

3. Villkor

a) Allmänna

13. För att undanta stödåtgärder från anmälningskyldigheten enligt fördraget, är det enligt förordningens artikel 3 nödvändigt att

- stödet uppfyller villkoren i förordningen, och
 - merkostnader för arbetstagare med funktionshinder, i artikel 6.
-
- stödordningen innehåller en uttrycklig hänvisning till förordningen.

4. Giltighetstid

14. Det är av vikt att åter påpeka, med förbehåll för de specifika hänvisningarna till kumulering, att stödtaken skall tillämpas oavsett om stödet helt finansieras med statliga medel eller samfinansieras med gemenskapen (artikel 8).

16. I enlighet med artikel 11 skall förordningen gälla till och med den 31 december 2006, men det finns tre övergångsbestämmelser:

b) Särskilda

15. Med hänsyn till varje enskilt mål som eftersträvas regleras

- Anmälningar som inte avgjorts när förordningen träder i kraft bedöms i enlighet med förordningens bestämmelser.

- skapande av sysselsättning, i artiklarna 4 och 7,

- Stöd som har genomförts innan förordningen träder i kraft och stöd som beviljats enligt dessa stödordningar utan kommissionens godkännande, i strid med artikel 88.3 i fördraget, skall undantas enligt förordningen om de uppfyller dess villkor.

- rekrytering av mindre gynnade kategorier av arbetstagare och arbetstagare med funktionshinder, i artikel 5, och

- De undantagna stödordningarna skall vid utgången av förordningens giltighetstid fortsätta att vara undantagna under sex månader.

II — Förfarandet vid domstolen

17. Konungariket Belgien har i sin ansökan, som inkom till domstolens kansli den 10 mars 2003, yrkat att förordning nr 2204/2002 skall ogiltigförklaras och att förordning nr 994/98 skall förklaras icke tillämplig.

18. Europeiska gemenskapernas kommission har bestridit ansökan och yrkat att talan skall ogillas och att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

19. Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland har avstått från att intervensera i förfarandet trots att det tidigare ansökt om och av domstolen beviljats tillstånd härtill.

20. Efter repliken och dupliken avslutades det skriftliga förfarandet utan vidare handläggning.

21. Den 29 september 2004 hölls den muntliga förhandlingen som begärts av sökanden och vid vilken även svaranden var närvarande.

III — Bedömning av grunderna för talan

22. Eftersom det inte varit omstritt huruvida frågorna kan upptas till sakprövning,⁶ skall de anförda grunderna behandlas i samma ordning som de tas upp i ansökan, nämligen a) överträdelse av förordning nr 994/98, b) kränkning av allmänna rättsprinciper och c) överträdelse av fördraget då fel begåtts vid valet av rättslig grund.

23. Eftersom den belgiska staten kräver att hela förordning nr 2204/2002 skall ogiltigförklaras och inte endast någon av dess bestämmelser, varvid den har framställt flera antaganden om vad förordningens framtida praktiska tillämpning kan resultera i, är det lämpligt att redan i detta skede erinra om denna talans utformning.

6 — Såväl den belgiska regeringen som kommissionen har visserligen ägnat åtskilliga delar i sina inlagor åt att diskutera ett hypotetiskt fall där talan inte tas upp till sakprövning. Detta framlades dock varken formellt under processen eller under handläggningen eftersom, vilket är omdiskuterat, omständigheten att man inte motsatte sig antagandet av förordning 2204/2002 inte hindrar att förordningen ifrågasätts senare om detta sker under uppställda rekvisit och tidsramar. I den här meningen är det lämpligt att dra en parallell till dom av den 12 juli 1979 i mål 166/78, Italien mot kommissionen (REG 1979 s. 2575), vilken citeras i repliken och enligt vilken "första stycket i artikel 173[i] EEG(-fördraget) [nu artikel 230 EG i ändrad lydelse] tillerkänner varje medlemsstat rätten att väcka talan om ogiltigförklaring beträffande lagenligheten av en förordning utfärdad av rådet, utan att denna rätt villkoras av den inställning som representanterna för de medlemsstater som utgör rådet har beträffande antagandet av förordningen".

24. Enligt rättspraxis har det genom fördraget införts ett system för rättslig prövning som är ämnat att anförtro domstolen kontrollen av gemenskapsrättsaktornas lagenlighet.⁷ Denna funktion innefattar för det första ett konstaterande av lagligheten i strikt mening, vilket gör det möjligt att pröva huruvida institutionernas rättsakter är förenliga med de bestämmelser som de grundas på. För det andra innefattar funktionen även en prövning av förenligheten med primär-rätten, i syfte att kontrollera att allmänna normativa bestämmelser överensstämmer med fördragen, vilka trots sin juridiska, formella karaktär av internationella rättsakter, tolkats som en faktisk gemenskapsrättslig konstitution.⁸

25. Lagenlighetskontrollen utförs huvudsakligen genom tre följande processuella tillvägagångssätt: talan om ogiltigförklaring, passivitetstalan och invändning om rättsstridighet. En begäran om förhandsavgörande angående giltigheten bidrar till att komplettera systemet samtidigt som skadeståndstalan medger en indirekt kontroll.⁹

26. Möjligheten att väcka talan om ogiltigförklaring tillkom av två olika skäl, nämligen för att övervaka institutionernas respekt för gemenskapsrätten och för att försvara de

sökandes (fysiska och juridiska personer, medlemsstater och institutioner) rättigheter gentemot institutionerna.¹⁰

27. Föremålen för kontrollen är begränsade till rättsakter som antas av Europaparlamentet och rådet gemensamt, av rådet, av kommissionen eller av Europeiska centralbanken och som inte är rekommendationer och yttranden, samt sådana rättsakter som antas av Europaparlamentet och "som skall ha rättsverkan i förhållande till tredje man".¹¹ Dessutom föreskrivs i artikel 237 b EG och 237 c EG en möjlighet att väcka talan om ogiltigförklaring av beslut av Europeiska investeringsbankens råd och styrelse.¹²

28. Begränsningen av rätten att väcka denna talan följer av ett av de grundläggande kännetecknen för denna rätt. Till skillnad från de privilegierade sökandena — med-

7 — Dom av den 23 april 1986 i mål 294/83, Los Verdes mot parlamentet (REG 1986, s. 1339; svensk specialutgåva, volym 8, s. 529); analogt med dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 Unión de Pequeños Agricultores mot rådet (REG 2002, s. I-6677).

8 — Rodríguez Iglesias, G.C., "El Tribunal de Justicia de las Comunidades Europeas", i *El derecho comunitario europeo y su aplicación judicial*, förlaget Civitas, Madrid 1993, s. 384.

9 — Liñán Nogueras, D., och Mangas Martín, A., *Instituciones y Derecho de la Unión Europea*, förlaget Tecnos, fjärde upplagan, Madrid 2004, s. 459.

10 — På detta sätt uttryckte jag det i det förslag till avgörande som föredrogs i dom av den 10 juli 2001 i mål C-315/99 P, Ismeri Europa mot Revisionsrätten (REG 2001 s. I-5281). Se även Waelbroeck, M., och Waelbroeck D., "Article 173" i Louis, J.-V., Vandersanden, G., Waelbroeck D., och Waelbroeck, M., "Commentaire Megret. Le droit de la CEE", volym 10 (La Cour de Justice. Les actes des institutions), Éditions de l'Université de Bruxelles, Bryssel 1993, s. 98; och Vandersanden-Barav, Contentieux communautaire, Ed. Bruylant, Bryssel 1977, s. 127.

11 — Liñán Nogueras, D., och Mangas Martín, A., s. 460, ovan anförd arbete.

12 — Castillejo Manzanares, R., "El recurso de anulación", i samlingsverket *Derecho procesal comunitario*, redigerad av Mariño, F., Moreno Catena, V., och Moreiro, C., Ed. Tirant lo Blanch, Valencia 2001, s. 151.

lemsstaterna, Europaparlamentet, kommissionen och rådet — får revisionsrätten och centralbanken endast använda detta tillvägagångssätt för att tillvarata sina rättigheter,¹³ och fysiska och juridiska personer får endast ifrågasätta ett beslut om det riktar sig till dem eller annars berör dem direkt och personligen.¹⁴

29. Grunderna för talan verkar även vara begränsade till bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsi-

dosättande av fördraget eller av någon annan rättsregel som gäller dess tillämpning eller maktmissbruk. De två första grunderna hänför sig till extern lagenlighet och kan tas upp till prövning ex officio,¹⁵ medan de två sista berör intern lagenlighet och skall åberopas av sökanden. Formuleringen är av uttömmande karaktär — även om åsidosättande av fördraget utgör en generell grund som inbegriper de övriga — och alla andra grunder är därmed inte relevanta för talerätten om de inte kan kopplas till någon av de ovanstående. Avgränsningen mellan de olika grunderna är dock inte särskilt strikt, det räcker att överträdelsen framgår av ansökan.¹⁶ Likväl måste det vid bedömningen tas hänsyn till det utrymme för skönsmässig bedömning som institutionerna har för att kunna utveckla sin verksamhet.¹⁷

13 — Begränsning av talerätten för att uppnå målet med talan är ingenting märkvärdigt i juridikens värld. Ett exempel återfinns i Europeiska stadgan om lokalt självstyre från år 1985, enligt vilken de lokala enheterna skall ges möjligheter att särskilt försvara nämnda självstyre inom ramen för den territoriella fördelningen av den statliga makten. I Spaniens fall har detta medfört att provinserna och kommunerna har rätt att väcka talan inför Tribunal Constitucional beträffande lagar av samma rang som dem som har antagits av staten eller av de autonoma regionerna, om de anser att dessa lagar kränker den lokala självstyrelsen (artikel 75a.1 i den överordnade lagen 2/1979 av den 3 oktober 1979, från Tribunal Constitucional). Rättsmedlet får härvid uteslutande användas för att skydda nämnda kännetecken.

14 — De enskildas aktiva talerätt beträffande talan om ogiltigförklaring har gett upphov till restriktiv praxis i domstolen, vilken skarpt har ifrågasatts i doktrinen i bland andra Sarmiento, D., "La sentencia UPA (C-50/2000), los particulares y el activismo inactivo del Tribunal de Justicia", i Civitas, *Revista Española de Derecho Europeo*, nummer 3, juli-september 2002, sidorna 531-577. Se även Ortega, M., *El acceso de los particulares a la justicia comunitaria*, Ariel Practicum, Barcelona 1999, speciellt kapitel 6 "Hacia una mejora del sistema de protección jurisdiccional de los particulares". — Generaladvokatens Jacobs föreslog i det förslag till avgörande som han föredrog inför domen av den 25 juli 2002 i det ovannämnda målet Union de Pequeños Agricultores mot rådet, en extensiv tolkning, nämligen att "en enskild är personligen berörd av en rättsakt från gemenskapen om den rättsakten påverkar eller sannolikt kommer att påverka hans intressen negativt i väsentlig omfattning" (punkt 102, avsnitt 4). Den här extensiva tolkningen bör även gälla för Fördraget om upprättande av en konstitution för Europa. I nämnda fördrags artikel III-365.4 särskiljs två möjligheter för en enskild fysisk eller juridisk person att väcka talan mot "en akt som är riktad till dem eller som direkt och personligen berör dem" samt mot "en regleringsakt som direkt berör dem och som inte medför genomförandeåtgärder".

30. Om talan är välgrundad skall domstolen förklara den berörda rättsakten ogiltig (artikel 231 EG). Även enbart några av bestämmelserna i rättsakten kan ogiltigförklaras om det är möjligt att skilja dem från helheten. I vart fall åtnjuter domen, till skillnad från en passivitetstalan, som är deklarativ till sin karaktär, oinskränkt verkan genom att den vinner materiell och formell

15 — I dom av den 10 maj 1960 i mål 19/58, Förbundsrepubliken Tyskland mot Höga myndigheten (REG 1960, s. 471), konstaterades exempelvis, i fråga om bristande behörighet, att det fanns anledning att pröva denna grund, trots att det faktiskt var så att den inte hade åberopats vare sig formellt eller i ansökan eller repliken.

16 — Dom av den 14 maj 1974 i mål 4/73, Nold (REG 1974, s. 491).

17 — Dom av den 14 mars 1973 i mål 57/72, Westzucker (REG 1973, s. 321), och av den 22 januari 1976 i mål 55/75, Balkan-Import-Export (REG 1976 s. 19). Se även Bernad, M., Salinas S., och Tirado, C., *Instituciones y Derecho de la Unión Europea*, Ed. Realizaciones, Informes y Ediciones Europa, Zaragoza 2003, s. 402.

rättskraft. Den syftar härvid till att återupprätta den rättsliga ordning som rubbats på grund av den rättsstridiga gemenskapsbestämmelsen.

uppfyller den inte kraven enligt den ovan nämnda rättssäkerhetsprincipen, vilken är av stor betydelse inom ramen för statliga sysselsättningsstöd.

A — Överträdelse av förordning nr 994/98

31. Den belgiska regeringen har till denna rubrik hänfört följande två typer av påståenden på grundval av vilka den har ifrågasatt förordning nr 2204/2002: 1) Genom den senare förordningen säkerställs varken den insyn eller den rättssäkerhet som enligt rättsakten med bemyndigandet krävs i fråga om sysselsättningsstöd, och 2) den gör den tillämpliga ordningen strängare, i strid med villkoren enligt det bemyndigande som ges.

1. Insyn och rättssäkerhet

a) Den förklaring om insyn och rättssäkerhet som ges förordning nr 994/98

32. Enligt Belgien krävs enligt skäl 5 i förordning nr 994/98 att föreskrifter om undantag skall "öka insynen och rättssäkerheten". Trots detta saknar den ifrågasatta regleringen helt klarhet såväl i dess sammanhang som i dess föreskrifter och dessutom

33. Kommissionen, som efter att ha framfört att en överträdelse påtalats utan angivande av en konkret föreskrift, håller fast vid att den överklagande förordningen har en positiv effekt, i och med att en del stöd överensstämmer med den gemensamma marknaden, och att förordningen inte har någon negativ effekt, eftersom den medger detta utan att påverka medlemsstaternas möjlighet att företa en föregående underrättelse. Slutligen har kommissionen bestridit att det har förekommit oklarhet eller en kränkning av rättssäkerheten.

34. I en föreskrift anges faktum, situationer eller omständigheter vilka tillskrivs vissa konsekvenser. En förutsättning avseende sakförhållandena och rättsföljden utgör därför en föreskrifts två strukturella delar.¹⁸ I dessa delar finns emellertid inga utläggningar om skäl, ingresser eller inledande överväganden, vilka endast är ämnade att illustrera, utgöra grund för eller berättiga föreskrifterna. Trots att nämnda utläggningar är förenade med och i allmänhet föregår föreskrifterna och materiellt sett ingår i författningen, har de inte någon bindande rätts-

18 — Guasp, J., *Derecho*, inget förlag, Madrid 1971, s. 7 och följande sidor, definierar rätten som "alla relationer mellan människor som är nödvändiga i ett samhälle", och särskiljer två faktorer såsom utgörande det väsentliga i denna uppfattning, nämligen det materiella, som utgörs av människors relationer, och det formella, som består av behovet av sådana relationer.

verkan. De används dock som tolkningskriterier.

regering inte formellt har lagt fram sin talan på detta sätt.

35. Den sökande statens argument centreras på överträdelse av de två principer som uttrycks klart i skäl 5 i förordningen med bemyndigande, alltså i en del av förordningen som saknar bindande verkan. Därmed kan inte ett eventuellt bortseende från dessa principer medföra ogiltigförklaring. Omnämmandet fyller funktionen att förklara rådets vilja att ge bemyndigandet.

38. Även kommissionen har uppfattat fallet på ett sådant sätt och den har formulerat sina argument från denna synvinkel.

b) Angående insyn

36. Emellertid bör både principen om insyn och rättssäkerhetsprincipen respekteras av lagstiftaren som rättskällor för gemenskapen.¹⁹ En underlåtenhet att iaktta dem är ett åsidosättande enligt artikel 230 EG,²⁰ oberoende av om dessa principer för övrigt erkänns i ett av skälen i förordning nr 994/98.

39. Sökanden hävdar att det har förekommit avsaknad av insyn i följande två bemärkelser: i) i den normativa kontexten och ii) i bestämmelserna i förordningen.

i) Avsaknad av insyn i den normativa kontexten

37. Den belgiska regeringens påståenden om bristande insyn och rättssäkerhet skall behandlas inom ramen för åsidosättande av gemenskapens rättsprinciper, även om denna

40. Till synes sammanfaller förordningens tillämpningsområde delvis med tillämpningsområdet för riktlinjer för statligt stöd för regionalt ändamål,²¹ tillämpningsområdet för sektorsövergripande rambestämmelser för regionalstöd till stora investeringsprojekt²² och tillämpningsområdet för förordning nr 70/2001.²³ Denna samexistens

19 — Det framgår *a sensu contrario* av dom av den 19 november 1998 i mål C-150/94, Förenade kungariket mot kommissionen (REG 1998, s. I-7235), stycke 37, att det krävs att generella rättsprinciper respekteras även om de inte omnämns i skälen i ingressen.

20 — Dom av den 3 maj 1978 i mål 122/77, Töpfer mot kommissionen (REG 1978, s. 1019), punkt 19.

21 — EUT C 74, 1998, s. 9.

22 — EGT L 70 av den 19 mars 2002, s. 8, och inte år 2000, som det felaktigt fastslås i punkt 24 i ansökan.

23 — Nämnt ovan i punkt 8.

kan ge upphov till olika konflikter, vilket understryker att det rör sig om en oklar och osammanhängande text.

ii) Brist på klarhet i bestämmelserna i förordningen

41. Det är på sin plats att precisera att denna konflikt endast lagligen väcks beträffande andra bestämmelser av samma rang, eftersom hierarkiprincipen löser de konflikter som uppstår i relation med bestämmelser av under- eller överordnad rang. Således är det inte möjligt att medge återopande av de ovannämnda riktlinjerna om inte domstolen har tillerkänt dem bindande verkan för kommissionen.²⁴

42. Vad gäller förordning nr 70/2001 är inte en kollision utesluten eftersom den inte är vattentätt utarbetad. Men denna situation tas vanligtvis itu med på så sätt att om olika föreskrifter är tillämpliga på ett konkret fall, används de generella principerna om tid och specialitet och övriga rättsprinciper som reglerar situationen.

43. Slutligen innebär inte det förhållandet att bestämmelserna i en förordning strider mot bestämmelserna i en annan förordning att de förstnämnda bestämmelserna skall anses vara oklara eller osammanhängande, speciellt inte i sin helhet.

44. Med insyn syftar man på något som verkar klart, uppenbart, något som förstås utan vare sig tvivel eller tvetydighet. Betydelsen av denna princip inom rättsvetenskapen har inte upphört att vara ett *desideratum*, eftersom genomförandet av rätten i samhällslivet inte är enkelt och inte heller alltid ger entydiga svar.

45. Även om bestämmelsens precisering redan kan anas i dess formulering så framgår dess större eller mindre komplexitet när den tillämpas. Det finns många faktorer som inverkar på detta, särskilt utmärkande är den handlingsfrihet som lagstiftaren tillskrivits.

46. En analys av den sökandens argument angående den omtvistade förordningens bristande klarhet föranleder följande två reflexioner: för det första att skillnaden i formuleringen av gemenskapsbestämmelserna följer av de hypotetiska konsekvenser som bestämmelsernas tillämpning medför, och för det andra att parten verkar anmana domstolen att avge en dom angående tolkningen för att reda ut de teoretiska tvivel som nämnda part har.²⁵

24 — Dom av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m.fl. mot kommissionen (REG 1996, s. I-1125), punkt 35, och av den 15 oktober 1996 i mål C-311/94 IJssel-Vliet (REG. s. I-5023), punkt 42.

25 — Parten vill lägga bandage innan skadan uppkommit, och glömmar att när olägenheterna uppkommer kan ett antal åtgärder vidtas — förordningen tillämpas inte materiellt sett, ifrågasättande av tillämpningsbestämmelser, ändring av förordningen, förhandsavgörande rörande tolkningen ...

47. Genom talan yrkas det att hela förordningen skall ogiltigförklaras. Denna typ av talan har emellertid, som indikerats ovan, ett begränsat, mycket precist tillämpningsområde som skulle överskridas om man gick in på var och en av de brister på överensstämmelse och de tvetydigheter som sökanden har påtalat.

49. Som en konsekvens av detta kan talan inte bifallas på den grund som avser avsaknad av insyn.

c) Angående rättssäkerheten

50. Ett av de principiella motiven på vilka talan om ogiltigförklaring grundar sig hänför sig till åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen. Ofta förekommer denna princip i relation med andra allmänna rättsprinciper och i åtanke bör hållas, såsom jag tidigare anfört, att rättssäkerhetsprincipen inte påverkar bemyndigandet, och därför kommer analysen av rättssäkerhetsprincipen att företas längre fram under den del som svarar mot kränkning av dessa principer.

48. Den oklarhet som har påståtts föreligga har inte styrkts.²⁶ Endast om det genom en enkel analys skulle kunna konstateras att bestämmelsen i sin helhet saknar klarhet, visar sig vara väldigt oklar, saknar betydelse eller visar sig inte kunna förenas med andra bestämmelser skulle det vara möjligt att förklara den ogiltig. Det är emellertid inte möjligt i detta fall, när bedömningen om bestämmelsens oklarhet grundar sig på en förmodan, med förbehåll för vad som inträffar med tillämpningsbestämmelserna som även de är underställda domstolskontroll.

2. Tillämpning av en strängare stödordning

51. Enligt den klagande regeringen överskrider ett antagande av en strängare reglering av sysselsättningsstöd bemyndigandet som rådet gett, vilket är begränsat till en enkel kodifiering av redan existerande praxis. I detta avseende utpekade skillnaderna mellan den nya och den gamla regleringen.

26 — Till samma slutsats kom Europaparlamentet i sin resolution om projektet om kommissionens förordning (EGT C 272 av den 13 november 2003, s. E/405), där parlamentet anser "att den framlagda texten förbättrar klart den administrativa insynen och underlättar även upprätthållandet av de upprättade kriterierna ..." (punkt 2).

52. Svaranden har hävdade att bemyndigandet har getts för att fastlägga existerande praxis,

men även för att upprätthålla möjligheten att fastställa strängare krav. Svaranden har även understrukit att sökanden inte hävdar att det brutits mot någon föreskrift, utan mot skäl 4 i förordning nr 994/98.

53. Den juridiska kontexten i vilket den omtvistade förordningen sätts in fungerar som en förklaring till varför talan inte kan bifallas på denna grund.

54. Fördraget ger kommissionen i uppdrag att kontrollera att stöden överensstämmer med den gemensamma marknaden. Därför är medlemsstaterna skyldiga att lämna en föregående underrättelse om stöden, vilket gör det möjligt för rådet att anta bestämmelser för att tillämpa det utformade stödsystemet, vilket skedde när kommissionen gavs behörighet att anta allmänna bestämmelser enligt vilka det inte behöver lämnas någon föregående underrättelse beträffande stödordningar som uppfyller kriterierna för förenlighet.

55. Bemyndigandet motiveras med att kommissionen "har omfattande kompetens i frågan", men det är inte möjligt att anta att rådet endast har medgivit en kodifikation av existerande ordning och avstått från en i det enskilda fallet strängare reglering. Det finns inget krav på att föregående praxis skall återges i normativ text, utan det räcker med att praxisen tillvaratas. Det bör observeras att det i skäl 7 i förordningen med bemyndi-

gandet anges att "[n]är kommissionen antar förordningar om undantag för vissa slag av stöd från anmälningsskyldigheten ... bör den bemyndigas att föreskriva ytterligare närmare villkor för att säkerställa att det stöd som ... är förenligt". För att kunna bedöma förenligheten skall dessutom några allmänna kriterier tillämpas på det konkreta fallet och hänsyn tas till de olika omständigheter som föreligger samtidigt vid detta tillfälle. Det finns nämligen inget som hindrar att en praxis på korrekta grunder ändras.

56. Ingen av de föreskrifter som finns i förordningen utgör hinder för att kommissionen antar andra bestämmelser än dem som använts fram till den tidpunkten. Det finns föreskrivs inte heller att kommissionen endast får göra en enkel ändring. Denna institution skall kontrollera överensstämmelsen, och då den kan anta vissa riktlinjer vid ett visst tillfälle kan den senare också ändra eller upphöra att tillämpa riktlinjerna inom ramen för de gränser som följer av gemenskapsrätten.²⁷

27 — För att illustrera detta anförs i kommissionens meddelande om riktlinjerna för sysselsättningsstöd (2000/C 371/05, EGT C 371, s. 12) att granskningen av dessa stödformer "kommer att fortsätta ... enligt de kriterier som fastställts i de gällande riktlinjerna, som därför kommer att fortsätta att gälla tills reviderade riktlinjer för sysselsättningsstöd träder i kraft eller tills en undantagsförordning ... träder i kraft".

57. Det finns inte heller någon grund för påståendet att det inte existerar någon övergångsperiod för anpassningen, eftersom artikel 11 i förordning nr 2204/2002 innehåller några regler i detta avseende, från vilka det är möjligt att avvika men inte bortse.²⁸

58. En annan fråga, som inte har ställts inom ramen för denna talan, är om den förordning som kommissionen har antagit med stöd av bemyndigandet uppfyller de allmänna och särskilda villkor som ställs i bemyndigandets text.²⁹

60. Inledningsvis är det lämpligt att nämna att i likhet med svarandens uppfattning utgör förordning nr 2204/2002 inte någon överträdelse av rättssäkerheten,³⁰ eftersom denna princip har ett stort generellt tillämpningsområde då den innefattar andra principer och förutsätter berättigade förväntningar beträffande de gemenskapliga institutionernas tillvägagångssätt då de tillämpar rätten. På detta sätt skall omnämnandet i bestämmelsen med bemyndigandet i skäl 5 förstås, när det däri anges att "förordningar om undantag av vissa slag av stöd kommer att öka insynen och rättssäkerheten", vilket innebär att genom regleringen som kommissionen antagit med stöd av nämnda bemyndigande, känner medlemsstaterna till kraven för att befria dem från att lämna en föregående underrättelse om sina stödprojekt.

B — Åsidosättande av allmänna rättsprinciper

1. Rättssäkerhetsprincipen

59. Hänvisningarna till rättssäkerheten i ansökan är återkommande även om åsidosättandet av denna princip anknyter till ett skäl i ingressen till förordning nr 994/98. Denna aspekt har jag redan behandlat. Det är således nödvändigt att göra en individuell studie av denna grund inom ramen för den prövning som skall ske av de allmänna principerna i gemenskapsrätten.

61. De ifrågasatta föreskrifterna har som mål att upprätthålla rättssäkerheten och betonar kraven på överensstämmelse som i fördraget anförts trots övervakningsmekanismen. En mer eller mindre rätt bedömning kan emellertid endast fås inom ramen för ett generellt och teoretiskt perspektiv där oklarheten klart framgår av en sammantagen syn på alla artiklar.

²⁸ — Se ovan punkt 16.

²⁹ — Se ovan punkt 7.

³⁰ — Även Europaparlamentet var av den uppfattningen när det i den ovan i fotnot 26 nämnda resolutionen om lagstiftningsprojektet ansåg att den föreslagna regleringen skulle innebära ett koherent system beträffande beviljandet av stöd, ... som skyddar rättssäkerhetsprincipen" (punkt 3).

62. Denna uppfattning fås inte efter att ha fingranskat den ifrågasatta rättsakten, som både positivt och negativt preciserar sitt tillämpningsområde, definierar de begrepp som används och anger förutsättningarna för undantag och de rekvisit som krävs för varje stödordning samt innehåller regler om ackumulerings-, insyn, kontroll och temporär verkan.³¹

63. Den påtalade oklarheten nyanseras ännu mer eftersom systemet som förutses i fördraget inrättar kommunikationstvånget som en generell regel, medan undantaget har ett mindre brett tillämpningsområde och därför är föremål för en mer restriktiv tolkning på så sätt att om det uppstår något tvivel om dess räckvidd följs den allmänna bestämmelsen. I vart fall handlar det om en förordning som inte är ämnad att uttömma de reglerade områdena, utan har till syfte att reglera det enskilda fallet.

2. Subsidiaritetsprincipen

64. Även om den sökande staten formellt har hänvisat till kränkning av subsidiaritetsprincipen har den i argumentationen beträffande denna grund nämnt rättssäkerhetsprincipen och proportionalitetsprincipen. Dessa två sistnämnda principer skall analyseras separat. Detta stycke behandlar den

första principen som rör medlemsstaternas konstitutionella struktur, vilket är fallet med Belgien där behörighet beträffande arbete uteslutande tillkommer regionerna. Förordningen har ifrågasatts därför att den innebär att dessa omständigheter inte beaktas, vilket medför att undantaget från den föreskrivna underrättelseskylldigheten förlorar sin verkan.

65. För kommissionen saknar subsidiaritetsprincipen i detta fall all betydelse.

66. Artikel 5 andra stycket EG har i skriften rätt gett uttryck för subsidiaritetsprincipen, som begränsas till de områden där gemenskapen inte har exklusiv behörighet.³²

67. Den juridiska kontexten för förordning nr 2204/2002 bekräftar att det handlar om ett område vars reglering uteslutande har överlåtits på gemenskapen på grund av själva karaktären hos kontrollen över de statliga stöden, vid granskningen av huruvida stöden överensstämmer med den gemensamma marknaden.³³

32 — Denna idé återfinns i punkt 3 i Protokoll om tillämpningen av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna, som finns i en bilaga till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

33 — Med förbehåll för den befogenhet som artikel 88.2 tredje stycket EG ger medlemsstaterna att vända sig till rådet för att få ett stöd förklarad som förenligt med den gemensamma marknaden om ett sådant beslut är förenligt med den gemensamma marknaden.

31 — Se ovan under punkterna 9–16.

68. Följaktligen är subsidiaritetsprincipen inte relevant och är inte tillämplig. Denna princip har därför inte kränkts.

3. Proportionalitetsprincipen och principen om koherens

a) Proportionalitetsprincipen

69. Förordningen som sökanden vill få ogiltigförklarad ger enligt parten upphov till oklarhet. Dessutom, eftersom de mindre gynnade arbetstagarna uttömmande definieras i artikel 2 f, är det inte möjligt att beakta regionala särdrag och medlemsstaternas sociala politik, vilket tillsammans med möjligheten att lämna en föregående under rättelse till kommissionen om andra kategorier av gynnande åtgärder än dem som anges i nämnda bestämmelse, inte står i proportion till målet att minska arbetslösheten.

70. Kommissionen, som har betonat det sammanhang i vilket förordningen skall sättas in, har påpekat att kravet på att underrätta om stöd som inte omfattas av förordningens område härleds från fördraget.

71. Enligt rättspraxis kräver proportionalitetsprincipen att de åtgärder som vidtas genom en gemenskapsbestämmelse är ändamålsenliga för att uppnå det mål som eftersträvas och inte går längre än nödvändigt.³⁴ Proportionaliteten kräver således lämplighet och harmoni mellan det mål som eftersträvas och de åtgärder som vidtas för att uppnå målet.

72. Denna överensstämmelse måste emellertid analyseras med hänsyn till den verkliga avsikten med regleringen, eftersom förhållandet annars snedvrids. Den belgiska regeringen har inte följt detta kriterium i sin ogiltighetsgrund. Trots att sysselsättningsfrämjande åtgärder är av stor betydelse i såväl gemenskapens ekonomiska och sociala politik som i staterna som utgör gemenskapen, och trots att de även omnämns i skäl 6 i förordning nr 2204/2002, är de inte lika viktiga beträffande denna förordning, även om den senare har betydelse för nämnda åtgärder. Det bör understrykas att förordningen, som utfärdades med stöd av rådets bemyndigande till kommissionen, har som mål att underlätta tillämpningen av artiklarna 87 EG och 88 EG.

73. Dessutom skall, inom ett område där, som det har påpekats, behörigheten exklusivt

34 — Dom av den 20 februari 1979 i mål 122/78, Buitoni (REG 1979, s. 677; svensk specialutgåva, volym 4, s. 386), punkt 16, av den 18 november 1987 i mål 137/85, Maizena (REG 1987, s. 4587), punkt 15, av den 10 december 2002 i mål C-491/01, British American Tobacco (Investments) och Imperial Tobacco (REG 2002, s. I-11453), punkt 122, och av den 10 juli 2003 i mål C-15/00, kommissionen mot EIB (REG 2003, s. I-7281), punkt 161.

tillkommer gemenskapen, den gemenskapsrättsliga lagstiftaren tillerkänns ett stort utrymme för skönsmässig bedömning så att endast en bestämmelse som är klart olämplig i relation till målet som skall uppnås kan rubba dess lagenlighet.³⁵ Detta förekommer inte i förevarande fall och eventuella bristfälligheter som upptäckts vid tillämpningen av bestämmelserna inverkar inte på proportionaliteten.³⁶

74. Talan kan följaktligen inte bifallas på den grund som den sökande staten har åberopat och som avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

b) Koherensprincipen

75. Enligt sökanden har gemenskapsåtgärdernas koherens åsidosatts, eftersom medlemsstaternas möjligheter att utforma en riktig sysselsättningspolitik begränsas.

76. Svaranden däremot har, efter att ha erinrat om den ifrågasatta rättsaktens inne-

håll, framhållit att institutionerna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att utveckla den gemensamma politiken och att de enligt fast rättspraxis är behöriga att förena olika gemenskapsrättsliga mål.

77. Det är vid prövningen av denna grund nödvändigt att betona den omtvistade förordningens kontext. Generellt sett förklaras bidrag från medlemsstaterna som snedvrider eller hotar att snedvrider den gemensamma marknaden icke förenliga med den gemensamma marknaden, även om de i vissa fall anses vara förenliga. I alla fall skall kommissionen underrättas om projekt ämnade att bevilja eller förändra stöden för att kommissionen ska kunna uttala sig om den relevanta överensstämelsen. Med avsikt att underlätta detta arbete gav rådet kommissionen behörighet att, då vissa krav är uppfyllda, framlägga de villkor enligt vilka en del stöd skall undantas från kravet på en föregående underrättelse, däribland de som hänför sig till "sysselsättning och yrkesutbildning" (artikel 1.1 i förordning nr 994/98).

78. Bundenheten till en föregående underrättelse härleds således inte ur den ifrågasatta rättsakten, utan, som kommissionen väl noterat, från själva fördraget. Den ifrågasatta förordningen utgör endast en kodifiering, i enlighet med det bemyndigande som getts, av de villkor som krävs för att vissa stödordningar skall kunna undantas från denna skyldighet.

35 — Se, för ett liknande resonemang, domarna i de omnämnda målen *British American Tobacco (Investments)* och *Imperial Tobacco*, punkt 123, och kommissionen mot EIB, punkt 162.

36 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot EIB, punkt 165.

79. Medlemsstaternas sysselsättningspolitik påverkas inte direkt av den ifrågasatta rättsakten, som finns på ett annat område.

82. I rättspraxis har sedan en tid tillbaka fastställts att gemenskapslagstiftaren åsidosätter principen om icke-diskriminering om han behandlar lika situationer olika³⁷ eller behandlar olika situationer lika,³⁸ såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling.³⁹

4. Principen om icke-diskriminering

80. Den belgiska regeringen anser att om de redan medgivna stöden upprätthålls men en strängare ordning införs för nya stöd, kränks principen om icke-diskriminering mellan de företag som beviljades stöd innan förordningen trädde i kraft och de företag som beviljats stöd senare.

83. I förevarande fall medför enligt den sökande staten den normativa ändringen diskriminering. Denna omständighet utgör emellertid ett sakligt skäl som förklarar de avvikande resultaten. Om Belgiens argumentation godtogs skulle det leda till att rättsordningen lamslogs och inte längre vore tillämplig eftersom ingen ny reglering som skiljer sig från de föregående skulle antas. En annan fråga består i att förordningen innehåller andra allmänna rättsprinciper, såsom förbud mot retroaktivitet, respekt för förvärvade rättigheter, skydd för berättigade förväntningar och andra, redan nämnda principer, särskilt rättssäkerhetsprincipen.

81. Kommissionen har i detta avseende hävdats att det med regleringen, enligt dess rättsliga grund, endast eftersträvas att kravet på en föregående underrättelse skall falla bort beträffande de stöd som uppfyller vissa krav. Regleringen har ingen annan effekt. Om de redan beviljade stöden drogs tillbaka eller underställdes nu gällande ordning skulle förordning nr 994/98 och även själva fördraget överträdas.

84. Skillnaden i behandling kan följaktligen inte anses sakna grund.

37 — Se bland annat dom av den 27 oktober 1971 i mål 6/71, Rheinmühlen Düsseldorf (REG 1971, s. 823).

38 — Dom av den 16 oktober 1980 i mål 174/79, Hochstrass mot domstolen (REG 1980, s. 3005), och senare domar.

39 — Dom av den 15 juli 1982 i mål 245/81, Edeka (REG 1982, s. 2745) bland andra.

C — Felaktigt vald rättslig grund

85. Den sista grund som Belgien har åberopat stöder sig på artikel 241 EG. Belgien har hävdad att det i och med Amsterdamfördraget i artikel 137 EG tillades punkt 3 för att medge att rådet enhälligt antar åtgärder inom området "ekonomiska bidrag till åtgärder för att främja sysselsättning och skapa arbetstillfällen", vilket betyder att kommissionen inte ges någon behörighet på området. Den här ändringen innebär enligt Belgien att förordning nr 994/98 upphör att utgöra den rättsliga grunden för förordning nr 2204/2002, eftersom det bemyndigande som ges i förstnämnda förordning strider mot nämnda föreskrift, i dess nya lydelse.

86. Kommissionen har anfört att nämnda artikel 137.3 EG antogs efter det att förordning nr 994/98 trädde i kraft, utan att artikeln gavs någon retroaktivitet. Kommissionen anser dessutom att föreskriften inte är tillämplig i detta fall.

87. Det finns ingen annan möjlighet än att fullt ut dela kommissionens uppfattning.

88. Domstolen har ansett att valet av rättslig grund för en rättsakt skall ske utifrån objektiva kriterier som kan bli föremål för domstolsprövning, exempelvis rättsaktens syfte och innehåll.⁴⁰ Om författningen har flera syften skall det främsta syftet beaktas.⁴¹

89. Att uppnå en hög sysselsättningsnivå har blivit en av gemenskapens grundläggande mål (artikel 2 EG). Härvid skall samordnandet av medlemsstaternas sysselsättningspolitik främjas (artikel 3.1 i). Medlemsstaterna har också framhållit sin strävan i detta avseende och vidtagit ekonomiska åtgärder för att uppnå detta mål.

90. Beviljandet av dessa stöd påverkar den gemensamma marknadens funktion och snedvrider konkurrensen.⁴² Det föreskrivs vissa kontrollmedel som utan tvekan inverkar på sysselsättningen, däribland förordning nr 994/98, som utgör grund för den ifrågasatta förordningen. Förordning nr 994/98 grundas varken på artikel 137 EG eller någon annan artikel i avdelning XI EG — socialpolitik, utbildning, yrkesutbildning och ungdomsfrågor — eller i avdelning VIII — sysselsättning — utan på artikel 89 EG, i avdelning VI — gemensamma regler om konkurrens, beskattning och tillnärmning av lagstiftning. Detta är ett riktigt val eftersom

40 — Dom av den 11 juni 1991 i mål C-300/89, kommissionen mot rådet (REG 1991, s. I-2867; svensk specialutgåva, volym 11, s. 199), punkt 10.

41 — Dom av den 9 oktober 2001 i mål C-377/98, Nederländerna mot parlamentet och rådet (REG 2001, s. I-7079), punkt 27.

42 — Se ovan punkterna 3 och 4.

förordningens främsta syfte hänför sig till tillämpningen av artiklarna 87 EG och 88 EG, även om förordningen påverkar sysselsättningen, vilket jag har framhållit.

92. Artikel 137 EG är följaktligen inte tillämplig i detta mål. Gemensapsrätten har inte överträtts, eftersom förordning nr 2204/2002 har rättsligt stöd i reglerna om kompetens i fördraget och eftersom dess främsta syfte, som eftersträvas genom ett bemyndigande från rådet till kommissionen, är att förenkla det förfarande som föreskrivs i artikel 88.3 EG.

91. Det skall vidare noteras att förordningen med bemyndigandet även avser andra kategorier av stöd, såsom stöd till små och medelstora företag, forskning, utveckling och miljöskydd (artikel 1.1). Om man godtog Belgiens argumentation, skulle förordningen juridiskt sett dessutom grundas på var och en av fördragets bestämmelser som ger gemenskapen behörighet att handla på området.

IV — Rättegångskostnader

93. I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall den sökande medlemsstaten, som är tappande part, förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

V — Förslag till avgörande

94. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen

- 1) ogillar Konungariket Belgiens talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 2204/2002 av den 5 december 2002 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt sysselsättningsstöd, och
- 2) förpliktat Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.